

iuxta enim se posita magis contraria cognoscuntur. Quæ verò sunt contra aduersarium, non altera aliqua species, sed fides sunt, quæ partim soluunt obiectione, partim ratiocinatione. Atque oportet tum in consultatione, tum in iudicio, qui priori loco dicit, "um facere suam ipsius fidem prius, posterius verò contrariis occurrere, solvendo, & eleuando. Sin autem multiplex sit aduersa causa, prius contrarii, vt fecit Callistratus in Messeniacâ cōcionē: quæ enim dictuti erant, cūm is sustulisset, tunc ipse dixit. Qui verò loco posteriori dicit, ei prius, quæ sunt contra aduersarij rationem, dicenda, solvendo, & ratiocinationem opponendo, & maximè si probata sint, vt enim hominem antè in crimine vocatum non recipit animus: eodem modo ne orationem quidem, si aduersarij bene videatur dixisse. Oportet igitur locum parare in oratore futurę orationi. Erit autem id, si sustulerit. Quamobrem aut aduersus omnia, aut quæ maxima sunt, aut quæ probata, aut facile possunt refutari pugnando, sic quæ sua sunt, fide digna reddenda sunt. Deabus primum patrocinium suscipiam. Ego enim Iunonem. In his attigit primum, quod insulsissimum est. Ac de fide quidem hæc. Quod attinet ad mores, quoniam nonnulla de se dicere, aut inuidiam, aut loquacitatem, aut obrectationem habet: & de alio aut D convolutionem aut rusticitatem: alterum opus est dicentem inducere, quod Isocrates facit in Philippo, &c in Antidosi, & vi Archilochus vituperat: inducit enim patrem dicentem de filia in iambo, Rerum insperata nulla est, neque iuramento negari potest. Et Charonem fabrum in Iambo, cuius principium est, Non mihi quæ sunt Gygæ. Et ut Sophocles Amonem de Antigona apud patrem, tanquam dicentibus aliis. Oportet verò immutare enthymemata, & sententias facere aliquando: vt Opus est pactiones facere, qui mentem habent, cūm prospera fortuna videntur: sic enim fuerint optima conditione. Enthymematicè autem: si enim oportet, cūm commodissimæ sint & meliorem afferant conditionem pactiones, tunc pacisci, prospera fortuna videntes oportet pacisci.

καταλαμψι, τότε καταλάττει, διπλωματικούς τας διη καταλάττει.

CAPUT XVIII.

Interrogationem autem fieri, opportunitum est maximè, cūm alterū affīmauerit, vt uno interrogato cōtingat absurdū,

A παρέσημη λόγῳ μέλλον ταῦτα γνωσίσεται, πά δὲ τῷς τὸν αἰτίδιον, οὐχ ἔτερον πεῖσθαι, ἀλλὰ τῷ πίστεων δέ, τὰ μὴ λόγους συστήσεται δὲ, συλλογομένων. Δέ δὲ καὶ ἐν συμβουλῇ, καὶ ἐν δίκῃ, αὐχένιον μὴ λέγεν τὰς ἑαυτῶν πίστεις περίτερον υἱεῖται ὃ, τῷς ταῦτα αἴσαντι λέγοντα καὶ περιστασθεῖσα, αὐτὸς πολύχοιρος ἡ ἁγνητικότης, περίτερον τὰ ἑαυτά τούτης εποίεις Καλλίστρατος εἰ τῷ Μεσσηνιακῇ εἰκληποσίᾳ· ἀλλὰ δὲ εὔσυστη, περιστεραὶ οὕτως τούτης αὐτοῖς ἐπειν. Επειρον δὲ λέγοντα, περιστον τὰ τῷς ταῦτα εὑρίσκοντας λόγους, εἰσὶ ἑαυτοὶ, σὺ δὲ δικῆς εἰρηνεαῖς, δέ δὲ οὖν χώραν ποιεῖν εἰ τῷς αἰροστῇ τῷ μέλλοντι λόγῳ. Τοιούτη δὲ, εἰ εἰλέγεις διὸ ἡ τῷς πάνται, ἢ τὰ μέγιστα, ἢ τὰ διδοκημούσα, ἢ τὰ διέλεγκτα μεχεστέρων, οὕτω τὰ αὐτὰ πίστει ποιεῖσθαι.

Ταῦς δεῖξι περιστα σύμμαχος γνήσιοις.

Ἐγένετο Η[ρά] -- εἰ τούτοις ἡ φάτο περιστον τῷ δικηδίσταιον. οὐδὲ μέροις πίστεων ταῦτα εἰς δὲ τοῦ ἱδού, ἐπειδὴ εἴναι ποτὲ ἀντελέγειν, ἢ διτριβονον, ἢ μεχρολογίαν ἢ αἰτητήριαν διχειρίην αἷλους, ἢ λοισθείαν, ἢ αἰροτοίαν. Επειρον λέγοντα ποιεῖν, διφορτοκάτης ποτεῖ εἰ τῷ Φεύλιππῳ, καὶ εἰ τῷ αἰτιδόσῃ, καὶ εἰσὶ Ἀρχέλοχος φέρει· ποτεῖ δὲ τὸν πατέρες λέγοντα ποτεῖ τῆς θυγατρὸς εἰ τῷ ιδιμέρῳ.

Χρημάτων δὲ αἴσθητον οὐδέν διγνι, οὐδὲ αἴσθητον. καὶ τὸν Χαρένα τὸν τίκτοντα εἰ τῷ ιδιμέρῳ, οὐδὲ αὐχένι.

Οὐ μοι τὰ Γύρεα. καὶ οὐδὲ Σοφοκλῆς τὸν Αἴμονα οὐδὲ τῆς Αίντηρόντις περὶ τὸν πατέρες, οὐδὲ λερόνταν ἔτερον. δέ δὲ καὶ μεταβάλειν τὰ εὑθυμίατα, καὶ γνώμας ποιεῖν εἰστοποίον, καὶ δὲ τὰς ή αἰλαγάς ποιεῖν τοὺς νοῦς ἔχοντας· οὕτω δὲ αἱ μέγιστα πλεονεκτοῖς εἰσθυματικῶς δέ· εἰ δὲ δέ, ὅτεν ὠφελημάταται, οὐδὲ καὶ πλεονεκτηταται αἱ

Κεφαλαιον ίη.

Περὶ δὲ εργασίας, δικηγορίας ποτεῖς, μέροις, μέροις μὲν, ὅταν τὸ ἔτερον εἰρηνικός ἡ, ὅτε ἐνὸς περιστεραῖσθεντος, συμβούλευες